

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Jahrbuch für das Oldenburger Münsterland

Vechta, Oldb, 1969-

Gretchen Grosser: Ap uus Heimat-Äiwend roate dät noch uunferwoars
n'Äkstroa

urn:nbn:de:gbv:45:1-5285

Gretchen Grosser

Ap uus Heimat-Äiwend roate dät noch uunferwoars n'Äkstroa

As wie bee Sundai-Middai anne Disk sieten, fräigede uus Harald mie:
„Mama, wo waas dät jäärsene dan ap n'Heimat-Äiwend?“

„Jä“, kwaan iek, „iek koom uum Ketier ätter alwen ien, gans noachtern
oaber mäd n'fullen Buuk. Wät meenst Du wäil, dät roate Snippelboone
uut Fät, un Du waast ja wäil, dät is mien allerljoofste Truchnunner-
Ieten, as wan jo dät wist hääbe. Iek hääbe träi fulle Sljoo ful ieten, so
goud häd dät Ieten smoaket.“

„Wieren ful Ljude deer“ wüül min Wäänt noch wiete. „Ju ganse Aula
waas ful Moansken. Am bäästen hääbe mie do Baidene uut bee Kinder-
garten gefaalen. Dät hääbe do so froai foardrain.“

„Un wo hääbe Jie soangen, waas Maria mäd Jou goud toufree?“ „Uk
bie uus häd dät alles goud klappt, so as altied. Bääte dän Vorhang hiede
uus Chorleiterin ju Idee, Anneleen un hiere Mon un uus Meenteboas
een Ständchen tou brangen. Do bee hieden an düssen Dai hiere Wärs-
kupsdai. Wie aal muuge do bee aiske jädde liede, un aal wieren de-
ermäd fluks enfersteen. Man, wie mouten dan foardäm dät ieuwen an-
tälle, uurs wieten do Ljude ja nit, foar wäl wie: Hooch soll'n sie leben
sjunge, Gretchen, dät koast Du wäil moakje. Fonsäärm, dät wüül iek ja
wäil. So geen die Vorhang biesiede, iek triet ätter foaren un fäng oun,
tou fertällen. ‚Noa‘, meende do uus Boas fonne Seelter Buund, ‚Gret-
chen, Du moast een Mikrofon hääbe.‘ ‚Läit man, Heini‘, wänkede iek
ou, ‚iek kon dät wäil sunner sun Diert, iek hääbe al moal sun Mikrofon
ap'n Senioren-Ätermiddai fon uus Pestoor inne Hound tait kriegen,
un iek hääbe mie dät dan an't Oor heelden, un aal hääbe mie do uut-
laached.‘ Dät nutsede niks, iek kreech dän Stängel mäd'n rooden Baal
inne Hounde un kuud äntelk ounfange. Un, wät waas, iek heelt dät
Diert wier an't Oor, as wan iek telefonierje wüül. Aal do fuulen Ljude
hääbe grääsich luud laached, un iek hiede mie ja wäil skoomje moast.
Oaber noa, dät hääbe iek nit dän, dät waas so snurric! Mien Fründin

Mini meende gans sicher, dät hiede iek äkstroa so dän, so as n'Sketch. Do moaste iek säärm uur mie laachje un kwaad: „Noa Ljude, nu bän iek daach wuddelk oold.“

Un aan fon mien Suune stoalde fääst: „Oh, Määme, wät peinlich!“

Gretchen Grosser

Kilmerstuute häd altied noch mäd Silme tou dwoon

Wät Grätje oaber gans un goar nit liede mai

Wanner in uus Gägend een Määme aan Kilmerstuute kriegen häd, uumdät bie hier een Baiden apsteen waas, weet iek nit. Ju Moude is bie uus oaber noch nit oold. Wie as Baidene koanden dät nit. Wan die Stork bie uus weesen waas, dan koomen Früünde un Noabere bie uus un dan broachten smoals Koafjebesküüt foar uus Määme un foar dät Litje fillicht een Strampelbukse in Blau of Rosa, ferstoant sik, Blau foar n'Wäänt un Rosa foar n'Wucht. So froaie Faawen un Fonsuuns as dällich, hääbe iek toufoarne nit blouked.

In een Chronik hääbe iek knu oaber leesen, dät in een Täärp al uum 1900 die Kilmerstuute fon alle Noabere mädnunner broacht wuden is. Die liech do oaber noch nit ap een Laadere as dällich. Noa, die wude in aan grooten Kurich broacht. In düssen hieden uk altied aan of twäin Petäljen Fusel lain, uumdät die näie Baabe sik nit skoomje moaste, wan hie juust naan Sluk in Huus hiede.

Dällich is dät Kilmerstuute-Uutbrangen neen sozial Dwoon moor. Oaber, iek fiende dät goud, wan sik Noabere of Früünde mäd do Oolden fraue, wan jo man bloot nit al tou wäit un so leet ankuume, so as dät wäil gans oafter is.

Sukke gesällige Boskuppe wäide dällich ja soacht, un somäd rakt dät uk al dän Oma-Stuute. Fillicht hääbe Bääsemääme un Bääsjebaabe bie ju Geburt juustso läip lieden as ju Määme. Deeruum gonne iek do uk gans jadden sun Stuute.